U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jana Passera a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobců: **a) L. O. E.,** a **b) J. N. E.,** oba zastoupeni JUDr. Janem Hrdličkou, advokátem, se sídlem Přemyslova 5, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasačních stížnostech žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 Az 6/2010 - 60,

takto:

I. Kasační stížnosti **se odmítají** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobců – advokátovi JUDr. Janu Hrdličkovi - **se určuje** na odměně za zastupování a na náhradě hotových výdajů částka 7320 Kč, která mu bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í:

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 Az 6/2010 - 60, jednak zastavil řízení ve věci žaloby L. O. E. (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 26. 2. 2010, č. j. OAM-100/VL-10-ZA09-2008, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), a jednak zamítl žalobu J. N. E. (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 26. 2. 2010, č. j. OAM-101/VL-10-ZA09-2008, jímž jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasačních stížností, se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnosti svým významem podstatně přesahují vlastní zájmy stěžovatelů. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musely by být podle citovaného ustanovení odmítnuty jako nepřijatelné.

Zákonný přesah vlastních zájmů každého stěžovatele, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typicky neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden zákonem č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Ve věcech azylu v nové úpravě institutu nepřijatelnosti (§ 104a s. ř. s.) je nyní kasační stížnost mimořádným opravným prostředkem omezeným na případy objektivní nutnosti rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Z těchto důvodů bude kasační stížnost ve věcech azylu přijata k projednání jen tehdy, jestliže rozhodování o ní umožní Nejvyššímu správnímu soudu zároveň plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví. S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že stěžovateli byla soudní procesní ochrana již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci.

Přesahem vlastních zájmů každého stěžovatele (který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti) je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení

především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je proto třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či tedy spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je pak otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.). Pokud tedy kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, je způsobem výše naznačeným zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by byl nepochybně stejný závěr. Je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v tomto případě je v zájmu stěžovatelů splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a své stížnosti opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatelů je však rovněž uvést, v čem spatřují, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předložené kasační stížnosti věcně projednat.

Stěžovatelé v kasačních stížnostech, které opírají o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., zejména namítají, že napadený rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný.

Stěžovatel L. O. E. uvádí, že podáním ze dne 5. 10. 2010 skutečně vzal zpět svoji žalobu proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu. Tento úkon však učinil v důsledku jazykového nedorozumění a především neporozumění právním následkům takového úkonu. Proto také dalším podáním požádal o pokračování v řízení. Domníval se, že u cizince, navíc bez právního vzdělání, bude podání žádosti o pokračování v řízení dostatečným důvodem k tomu, aby správní soud nepřihlížel k jeho podání ze dne 5. 10. 2010 o zpětvzetí žaloby. Městský soud však namísto toho řízení v jeho věci zastavil, aniž by rozhodl o žádosti o pokračování v řízení či alespoň v napadeném rozsudku vysvětlil, z jakého důvodu nelze jeho žádosti o pokračování v řízení vyhovět. Z tohoto důvodu je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Stěžovatelka J. N. E. uvádí, že své postavení odvozuje od stěžovatele L. O. E., který je jejím manželem. Hrozbám, kterým je vystaven manžel je ohrožena i ona. Tuto skutečnost dokládá i fakt, že byla znásilněna. V podané žalobě proto odkazovala na zcela konkrétní články směrnice Rady 2004/83/ES (čl. 10 odst. 1 a čl. 4) a uvedla, na základě jakých skutečností považuje ustanovení těchto článků za naplněné. Své argumenty pak podpořila i odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89. Tato tvrzení však zůstala ze strany městského soudu bez jakéhokoliv zodpovězení, ačkoliv poukazovala na neaktuálnost zpráv použitých správním orgánem

k současné situaci v oblasti delty Nigeru (namítala obsah zpráv ze dne 10. 2. 2010 a 15. 3. 2010, z nichž vyplývá, že se okolnosti v Nigérii změnily). V rozsudku městského soudu však není zmínka o zprávách na něž poukazovala a jimiž dokládala změnu poměrů v Nigérii. Městský soud se s tímto tvrzením vyrovnal nepřezkoumatelným způsobem, když uvedl, že „žalobci předložili správnímu orgánu mnoho materiálů, které potvrzují tvrzení o situaci v zemi původu. Z těchto zpráv je patrné, že příběh stěžovatelky zapadá do rámce, který byl utvořen předmětnými zprávami". Obdobně tomu je i pokud jde o nesrovnalosti a nepřesnosti v jejích výpovědích a výpovědích manžela, které však v podané žalobě vysvětlili.

Z těchto důvodů stěžovatelé navrhují, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Stěžovatel vytýká v kasační stížnosti městskému soudu, že tento soud nepřihlédl po zpětvzetí žaloby podáním ze dne 5. 10. 2010 k jeho následné žádosti o pokračování v řízení, a bez dalšího řízení zastavil, aniž by rozhodl o žádosti o pokračování v řízení či alespoň v napadeném rozsudku vysvětlil, z jakého důvodu nelze jeho žádosti o pokračování v řízení vyhovět.

Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 Azs 82/2007 - 43, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že*: „ I. Odvolání zpětvzetí žaloby vyjádřené v kasační stížnosti proti usnesení, jímž bylo na základě tohoto zpětvzetí řízení o žalobě zastaveno, nemá účinky odvolání úkonu podle § 41a odst. 4 o. s. ř. II. Skutečnost, že si stěžovatelka zpětvzetí žaloby rozmyslela a chtěla by, aby se soud její žalobou zabýval, nezpochybňuje projev vůle ve zpětvzetí vyjádřené, ani správnost rozhodnutí krajského soudu, který řízení o žalobě zastavil.*"

Obdobné závěry vyjádřil Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 13. 11. 2003, č. j. 3 Ads 36/2003 - 54, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 407/2004, též dostupném na www.nssoud.cz, když vyslovil, že: „*jestliže žalobkyně ve svém podání výslovně uvedla, že žalobu proti rozhodnutí správního orgánu bere zpět, soud za splnění podmínek § 37 odst. 4 s. ř. s. řízení dle § 47 písm. a) s. ř. s. zastaví. Napadne-li poté žalobkyně toto rozhodnutí kasační stížností, ve které toliko namítá, že zpětvzetí žaloby učinila z důvodu zamítnutí její žádosti o ustanovení zástupce, je taková kasační stížnost nedůvodná.*"

Nejvyšší správní soud v tomto případě zjistil z obsahu soudního spisu, že stěžovatel podáním ze dne 5. 10. 2010 výslovně vzal zpět žalobu proti rozhodnutí žalovaného s tím, že žádá o zastavení řízení z toho důvodu, že hodlá svou situaci řešit v režimu zákona č. 326/1999 Sb. Toto podání bylo osobně doručeno Městskému soudu v Praze dne 6. 10. 2010. Stěžovatel posléze podáním ze dne 14. 10. 2010, které bylo osobně doručeno téhož dne Městskému soudu v Praze, požádal správní soud o pokračování v řízení o jeho žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu z toho důvodu, že vojenské složky v Nigérii zintenzivnily své teroristické a zastrašovací taktiky v regionu, a proto není jeho návrat do Nigérie v blízké budoucnosti možný.

Vzhledem k tomu, že projev vůle stěžovatele, vyjádřený v podání ze dne 5. 10. 2010, je zcela jednoznačný a nevzbuzuje pochybnosti o tom, že jím stěžovatel zamýšlel ukončení

řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného jeho zastavením, a že ke dni podání zpětvzetí nebylo v řízení u Městského soudu v Praze o věci rozhodnuto, byly splněny podmínky pro zastavení řízení [§ 47 písm. a) s. ř. s.]. Na tomto závěru nic nemění ani tvrzení stěžovatele obsažené v podání ze dne 14. 10. 2010, z něhož vyplývá, že stěžovatel přehodnotil svůj původní záměr řešit věc v rámci režimu zákona č. 326/1999 Sb., který ho vedl ke zpětvzetí žaloby, na záměr nadále pokračovat v řízení podle zákona o azylu.

Podle ustanovení § 64 s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení prvé a třetí části občanského soudního řádu.

Podle ustanovení § 41a odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř."), úkon může být odvolán, jen jestliže jeho odvolání dojde soudu nejpozději současně s tímto úkonem.

Stěžovatel v kasační stížnosti fakticky namítá, že si zpětvzetí žaloby rozmyslel a trvá na jejím projednání. V kontextu citovaného § 41a odst. 4 o. s. ř. však zpětvzetí žaloby mohlo být odvoláno pouze tehdy, jestliže by stěžovatel Městskému soudu v Praze nejpozději s tímto zpětvzetím doručil úkon, jenž by vyjadřoval jeho vůli pokračovat v řízení, resp. obsahoval odvolání podaného zpětvzetí.

To se však nestalo.

Stěžovatel doručil Městskému soudu v Praze podání ze dne 14. 10. 2010, obsahující úkon směřující k odvolání zpětvzetí žaloby, téhož dne 14. 10. 2010, tj. až poté, kdy bylo zpětvzetí žaloby Městskému soudu v Praze doručeno (dne 6. 10. 2010).

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že odvolání zpětvzetí žaloby vyjádřené v podání ze dne 14. 10. 2010, nemá účinky odvolání úkonu podle § 41a odst. 4 o. s. ř. Skutečnost, že si stěžovatel zpětvzetí žaloby rozmyslel a chtěl by, aby se Městský soud v Praze jeho žalobou zabýval, nezpochybňuje projev vůle vyjádřený ve zpětvzetí žaloby, ani správnost rozhodnutí Městského soudu v Praze, který řízení o žalobě stěžovatele zastavil.

Je skutečností, že Městský soud v Praze řízení o žalobě stěžovatele bez dalšího zastavil - s poukazem na zpětvzetí žaloby a ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s., aniž vysvětlil, z jakého důvodu nelze jeho žádosti o pokračování v řízení vyhovět. S ohledem na uvedenou judikaturu a existující povědomí o tom, že v případě zpětvzetí žaloby následuje zastavení řízení, však tento nedostatek nezpůsobuje vadu řízení, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatelka pak vytýká v kasační stížnosti městskému soudu, že se tento soud nevyrovnal přezkoumatelným způsobem s její žalobní námitkou, v níž poukazuje na neaktuálnost zpráv použitých správním orgánem k hodnocení bezpečnostní situace v oblasti delty Nigeru. Konkrétně jde o zprávy ze dne 10. 2. 2010 a 15. 3. 2010, z nichž vyplývá, že se okolnosti v Nigérii změnily v její neprospěch. Městský soud se však o těchto zprávách nezmiňuje a toliko nepřezkoumatelně konstatuje, že „žalobci předložili správnímu orgánu mnoho materiálů, které potvrzují tvrzení o situaci v zemi původu.

Z těchto zpráv je patrné, že příběh stěžovatelky zapadá do rámce, který byl utvořen předmětnými zprávami“.

Tato námitka míří na neudělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu.

Z kasační stížností napadeného rozsudku městského soudu vyplývá, že stěžovatelka v průběhu řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že ve své vlasti vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod (nikdy také nebyla členkou politické strany nebo organizace). Městský soud proto dospěl k závěru, že stěžovatelka nebyla v Nigérii pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu. Tento správní soud po posouzení všech stěžovatelčiných výpovědí nedospěl ani k závěru, že by došlo k pronásledování stěžovatelky z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu její rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, resp. že existují důvodné obavy, že by tak mohla být v zemí původu pronásledována v budoucnu. Stěžovatelka netvrdila, že by byla etnicky či nábožensky pronásledována ze strany státních orgánů. Nenamítala, že by jí státní orgány neposkytly ochranu před eventuálním pronásledováním ze strany soukromých osob. Pokud šlo o složitou bezpečnostní situaci, byť nešlo o celostátní jev (uvedená bezpečnosti situace je koncentrována zejména do oblasti státu Plateau), armáda a policie proti lokálním a regionálním násilnostem zasáhly a snažily se násilí ukončit. Stěžovatelka při pohovorech uvedla, že během nepokojů v městě Warri v měsíci září 2011, které vypukly mezi dvěma komunitami kvůli ropě, ztratila při požáru domu syna narozeného v květnu 2000 a že v březnu 2006 byla v domě neznámými pachateli znásilněna před očima jejího svázaného manžela. Z výpovědí stěžovatelky však nevyplývá, že by policisté, na které se po znásilnění ona i její švagrová obrátily, odmítli pomoc, ale potíž byla v tom, že nebyla známa totožnost osob, které je v domě napadly. Znásilnění je přitom v právním řádu Nigérie kvalifikováno jako trestný čin a trestem je i doživotní odnětí svobody. Přes tyto skutečnosti závěrem doplňujícího pohovoru dne 22. 4. 2008 zopakovala, že jediným důvodem odjezdu z vlasti bylo plánované léčení neplodnosti v České republice.

Stěžovatelka se nechce vrátit do země původu kvůli možnému vystavení útokům ze strany skupin „militantních mladíků“ a spojuje své obavy z návratu do vlasti především s možným ohrožením svého manžela, který se angažoval v organizacích na ochranu životního prostředí a za ukončení násilí v oblasti delty Nigeru. Je skutečností, že na území Nigérie probíhají některé místní lokální a regionální konflikty, které ale plošně dopadají na veškeré obyvatelstvo postižených území. Není přitom důvod se domnívat, že by se stěžovatelka – v případě návratu do vlasti - dostala do odlišného (horšího) postavení, než ostatní obyvatelstvo. Federální vláda se přitom skutečně snaží o konsolidaci poměrů, i když to s ohledem na dobu, po kterou nestabilní situace v této oblasti panovala, není rozhodně snadné ani jednoduché. Stěžovatelka nepředložila žádnou skutečnost, na základě které by bylo možno se reálně domnívat, že by jí v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení či trestu. Nehrozí jí ani vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu (Nigérie se nenachází ve válečném

stavu a na celém území této země neprobíhá vnitřní ozbrojený konflikt). Podle zprávy Ministerstva vnitra Velké Britanie ze dne 5. 8. 2008 také nic nehrozí odmítnutým žadatelům o azyl v případě, že se vrátí do Nigérie.

Lokální problémy jsou pak také řešitelné vnitřním přesídlením. Z této teze vycházel Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 2. 2008, č. j. 2 Azs 102/2007 - 78, dostupný na www.nssoud.cz, v němž vyslovil právní názor, že *: „V azylové věci je stěžovatelova námitka, že vnitřní přesídlení není možné, neboť již jednou vnitřní přesídlení bezúspěšně realizoval, nedůvodná, pokud vyjde najevo, že před uskutečněným vnitřním přesídlením nebyl stěžovatel pronásledován z žádného azylově relevantního důvodu*". Právě toto rozhodnutí dopadá i na stěžovatelku, která nebyla pronásledována z azylově relevantních důvodů, a ještě před odchodem ze země původu se začátkem roku 2007 přestěhovala do města Benin City, kde si koupila s manželem dům. Tady se jim sice stalo, že dvakrát někdo zabouchal na okno a rozbil je, ale jiné problémy až do odjezdu z vlasti neměli. K tomu navíc přispělo i dobré finanční zabezpečení. Právě tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu se dovolával i Městský soud v Praze v kasační stížností napadeném rozsudku ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 Az 6/2010 - 60, a závěry v něm vyslovené, lze bezesporu vztáhnout i na problematiku osob, kterým nebyla udělena doplňková ochrana.

Je skutečností, že se Městský soud v Praze přímo nevyjádřil ke zprávám ze dne 10. 2. 2010 a 15. 3. 2010, které stěžovatelka zmiňuje v žalobě a z nichž podle jejího názoru vyplývá, že se okolnosti v Nigérii změnily v její neprospěch. Nelze ovšem nevidět, že složitá bezpečnostní situace v deltě Nigeru vykazuje období relativního klidu ale i násilností, příměří a porušování příměří. Stává se proto, že po vyžádání potřebných zpráv, v mezidobích než dojdou, je situace již jiná, než jaká existovala v době vyžádání zprávy. Vždy je proto třeba delšího časového období, aby mohla být celková situace v jednotlivých regionech odpovědně vyhodnocena. Závěry proto nelze činit z momentálního zhoršení či zlepšení situace. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že v době, kdy rozhodoval žalovaný správní orgán byla situace poměrně povzbudivá. Právě z této doby jsou uvedené citované zprávy. Správní orgán ve svém rozhodnutí ze dne 26. 2. 2010 věnoval této problematice poměrně velkou pozornost a zdůraznil, že Nigerijská federální vláda se snažila o konsolidaci poměrů nestabilní situace, což není rozhodně snadné ani jednoduché. Ostatně v obou zprávách se jen hovoří „ o selhávání mírového procesu, o tom, že je vypovězeno tříměsíční příměří, že rebelové prohlašují, že ropné společnosti se mají připravit na totální útok na jejich zaměstnance, apod." Ve zprávách se zatím nehovoří o tom, že by docházelo masově k realizaci výhrůžek. Z obsahu spisu však rovněž nevyplývá, že by se od dat vydání uvedených zpráv situace pronikavě zhoršila. Stěžovatelka, ale ani její manžel, v tomto směru nepředložili městskému soudu žádné důkazy, ačkoliv se ve věci konalo ústní jednání dne 22. 3. 2011, a ani se nedomáhali provedení důkazů. Ostatně u jednání neučinili žádný zásadní přednes o dalším zhoršování situace v Nigérii. Městský soud měl sice reagovat na žalobní výtky stran zpráv z roku 2010, ale za situace, kdy konal ústní jednání až za 1 rok dne 22. 3. 2011, ztrácí stanovisko správního soudu k těmto zprávám aktuálnost, když nedostal od účastníků řízení žádné informace o zhoršujícím se stavu v Nigérii. Tento nedostatek rovněž nezpůsobuje vadu řízení, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasačních stížnostech a městský soud při svém rozhodování postupoval bezchybně ve smyslu této judikatury. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasačních stížností k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnosti svým významem podstatně nepřesahují vlastní zájmy stěžovatelů.

Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnosti stěžovatelů proti napadenému rozsudku Městského soudu v Praze nepřijatelnými a z tohoto důvodu je odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, věty první s. ř. s., za použití ustanovení § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byly-li návrhy odmítnuty.

Stěžovatelé byli v řízení o kasačních stížnostech zastoupeni soudem ustanoveným advokátem JUDr. Janem Hrdličkou, který podle obsahu spisu provedl studium spisu a vypracoval doplnění kasačních stížností. Za tohoto stavu činí odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů advokáta 7320 Kč. Za jeden úkon právní služby učiněný ve prospěch obou stěžovatelů činí odměna podle ust. § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) částku 3360 Kč (2100 Kč za každou zastupovanou osobu, minus 20 procent dle § 12 odst. 4 advokátního tarifu), za dva úkony tedy 6720 Kč. Za každý úkon právní služby dále ustanovenému zástupci náleží náhrada hotových výdajů podle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč (za dva úkony tedy 600 Kč). Soud tedy přiznal ustanovenému zástupci odměnu a náhradu hotových výdajů za dva úkony právní služby – studium spisu [§ 11 odst. 3 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. f) advokátního tarifu] a doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Ačkoliv ustanovený zástupce žádal o přiznání odměny a náhrady hotových výdajů také za převzetí a přípravu věci včetně první porady s klientem [dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu], soud mu v této části nevyhověl, neboť zástupce stěžovatelů nedoložil skutečnost, že první porada s klienty skutečně proběhla (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 6. 2002, č. j. 6 A 722/2000 - 35, SJS 1024/2002). Celková částka 7320 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení, protože v tomto případě u ustanoveného advokáta odměnu za zastupování a hotové výdaje platí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** žádné opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu